

Vissersdorpje
Peggy's Cove

Een stukje Schotland in Canada Nova Scotia

Nova Scotia – Nieuw Schotland – is een schiereiland aan de oostkust van Canada. Bezoekers komen hier voor een glimp van walvis of eland, voor herenhuizen die getuigen van een koloniaal verleden en vissersdorpjes aan ruige kusten. Wonderschoon!

TEKST EN BEELD: MONIQUE VAN GAAL

Het dorpje Peggy's Cove is wereldberoemd in Nova Scotia. Waarschijnlijk is hier maar een reden voor te bedenken: de korte afstand tot Halifax, de hoofdstad van Nova Scotia. Want waarom anders zou dit vissersdorpje zo veel meer bezoekers ontvangen dan die talloze andere pittoreske dorpjes hier aan de kust? In mijn reisgids lees ik dat dit slechts 120 inwoners tellende vissersdorp busladingen vol toeristen trekt. Het blijkt allemaal mee te vallen: vandaag staat er welgeteld één touringcar op de parkeerplaats. Het is 'Paint Peggy's Cove' dag. Een handjevol schilders legt het haventje met de bonte houten huizen en vissersboten op doek vast. Je kunt meteen een bod doen op een van de ter plekke vervaardigde kunstwerken. Over de gladde rotsen loop ik naar de befaamde achthoekige vuurtoren. Ik passeer een in Schotse kledij uitgedoste man die er lustig op los speelt met zijn doedelzak. Melodieuze klanken, die herinneren aan verre landschappen aan de overzijde van de oceaan, slagen er in de mistige kust wat op te fleuren.

Bezienswaardige dorpen zijn er in overvloed in Nova Scotia. Neem bijvoorbeeld Annapolis Royal aan de zuidwestkust. Een petieterig dorp vol majestueuze, historische herenhui-

terlijfe – vind je hier veel. Ze vechten met elkaar als leeuwen en maken veel kabaal. Niemand vrezend, schieten ze voortdurend krijsend onder mij langs tijdens de lunch aan een van de picknicktafels in het natuurpark. Nova Scotia telt behalve twee nationale parken, talloze kleinere provinciale parken, waar goed gemarkeerde wandelroutes zijn uitgestippeld. Plankenpaden voeren langs unieke vleesetende planten als de paarse trompetbekerplant. Je kunt er struinen langs riviertjes en watervalletjes, door bossen of over kiezelstranden. Geen pad dat verveelt. Maar ook toeren met de auto of camper is een genot. De wegen zijn rustig en je bent omringd door groen, groen en nog eens groen. Kustwegen met uitnodigende namen als The Lighthouse Route leiden langs kliffen, rotseilandjes, lieflijke gehuchten en eindeloze stranden.

Schots erfgoed

Nova Scotia wordt bijna geheel omringd door zee, maar is nog net geen eiland. Een smalle landengte verbindt de provincie met de rest van Canada. Cape Breton Island in het noorden is dat wel, alhoewel dit eiland sinds 1955 met het vasteland is verbonden door de twee kilometer lange Canso Causeway. Cape Breton voelt als een eiland en toont ►

Melodieuze klanken, die herinneren aan verre landschappen aan de overzijde van de oceaan, slagen er in de mistige kust wat op te fleuren

zen. Of Lunenburg aan de zuidoostkust: volgens kenners het best bewaarde voorbeeld van een Engelse koloniale nederzetting in Noord-Amerika. Niet voor niets prijkt het oude centrum met de bonte gebouwen op de werelderfgoedlijst van UNESCO.

Chipmunks op hol

Er wordt beweerd dat stekelvarkens hun stekels afschieten, als de vijand te dicht nadert. Gelukkig hoor ik dit pas achteraf. Ik ben in Taylor Head Provincial Park, aan de Eastern Shore, voor een acht kilometer lange kustwandeling. Van heel dichtbij bewonder ik een stekelvarken dat zich traag waggelend uit de voeten maakt. Een enorm beest met vervaarlijk ogende stekels. Het blijkt echter een hardnekkig fabeltje. Zo'n stekel, dat is niets meer dan een dikke, spits toelopende haar die in de huid van een vijandig roofdier kan blijven vaststeken en vervolgens loslaat. De stekels groeien, net als gewone haren, daarna gewoon weer aan. Chipmunks – een klein soort eekhoorn met een zwart-wit gestreept ach-

De moose lijkt zich nauwelijks aan mij te storen (Skyline Trail)

Blue Rocks, een van de pittoreske dorpjes aan de zuidoostkust

Rechts: Unieke vleesetende planten als de paarse trompetbekerplant (Taylor Head Provincial Park)

Brier Island, het meest westelijke puntje van Nova Scotia

Majestueuze huizen en lieflijke B&B's vind je overal op Nova Scotia

Hier vind je 's werelds grootste getijdenverschillen, die kunnen oplopen tot zestien meter

anders met zijn ruige landschap. Een ritje door Cape Breton Highlands National Park over de populaire driehonderd kilometer lange Cabot Trail doet vermoeden dat je plotseling in de Schotse hooglanden bent aanbeland. De hoogste top, White Hill, meet slechts 535 meter, maar door de steile kliffen en diepe kloven oogt het gebergte hoger. Ook een deel van de bevolking brengt je in Schotse sferen. Zo'n 50.000 Schotse immigranten vestigden zich hier vanaf eind achttiende eeuw en namen daarbij hun Keltische muziek en dansen mee. Het doet de naam eer aan: Nova Scotia betekent Nieuw Schotland. In het kustplaatsje Judique bezoek ik het Celtic Music Centre, waar je leert over de Schotse muziek en taal, het Gaelic. Een korte cursus brengt je de fijne kneepjes van het vioolspelen bij, en dan volgt een summere stepdances. Het Gaelic laat ik al snel achter me, in Chéticamp, het volgende dorp dat ik bezoek, spreekt men overwegend Frans. Hier serveren de restaurants ieder hun eigen onvolprezen poutine: patat met kaas, gedrenkt in een dikke, vette jus. Wel even wennen, dat populaire Canadese gerecht.

Vrees voor coyotes

Zat ik voor ons vertrek naar Nova Scotia nog wat in de piepzak over de aanwezigheid van beren, die bezorgdheid maakt plaats voor de veel reëlere angst voor coyotes. Voordat je aan het bewandelen van de Skyline Trail in de hooglanden begint, wordt je middels vele do's-and-don'ts uitgelegd hoe te handelen in geval je zo'n hondachtig dier tegenkomt. Met geen woord wordt er over beren gerept! Nee, het is de coyote die men moet vrezen. Met een klein beetje lood in de schoenen aanvaard ik het ruim negen kilometer lange pad. De trail loopt in een lus naar en van een spectaculair uitkijkpunt, dat trapsgewijs aan de steile kust is aangelegd. Ik relax en zoetjesaan maakt mijn vrees voor coyotes plaats voor de hoop op een ontmoeting met een *moose* – de Noord-Amerikaanse eland. Net als ik de hoop dreig op te geven en de parkeerplaats al haast in zicht komt, worden al mijn inspanningen van vandaag beloond met een reusachtig exemplaar dat heerlijk staat te knabbelen aan planten en bomen. Het imposante dier lijkt zich nauwelijks aan mij te

storen en kauwt kalmpjes verder, nu en dan zijdelings een oog op mij werpend.

Stukje Frankrijk

Langs de vrijwel ongerepte oostkust van Cape Breton Island rijd ik zuidwaarts. Ik ben op weg naar een van de grootste attracties van Nova Scotia: de gereconstrueerde vestingstad Louisbourg. Het was aan het begin van de achttiende eeuw, toen de Britten beslag hadden gelegd op nagenoeg de hele Noord-Amerikaanse kust. Slechts een klein stukje land behoorde toe aan Frankrijk: Cape Breton Island, het toenmalige Île Royale. Aan een van de ijsvrije baaien hadden de Fransen hun vestingstad gebouwd, en noemden die Louisbourg, naar de toenmalige koning van Frankrijk, Lodewijk XIV. Uiteraard stemde dit de Britten zeer ontevreden en zij gingen over tot de aanval. Echter, in de wetenschap dat Louisbourg middels vredesverdragen toch weer aan Frankrijk toegewezen zou worden, besloten zij het rigouzeuzer aan te pakken; in 1760 maakten zij de vestingstad eenvoudigweg

met de grond gelijk. Twee eeuwen na dato was het de Canadese regering die opdracht gaf tot het reconstrueren van een deel van de stad. Franse achttiende-eeuwse bouwtechnieken en het gebruik van originele stenen droegen bij aan het zo secuur mogelijk herbouwen van de stad. Thans zijn het de geesten van vroeger – gidsen in historische kostuums – die Louisbourg bevolken. Er wordt brood gebakken, ijzer gesmeden en gekantklost, alsof vroeger nog niet tot het verleden behoort.

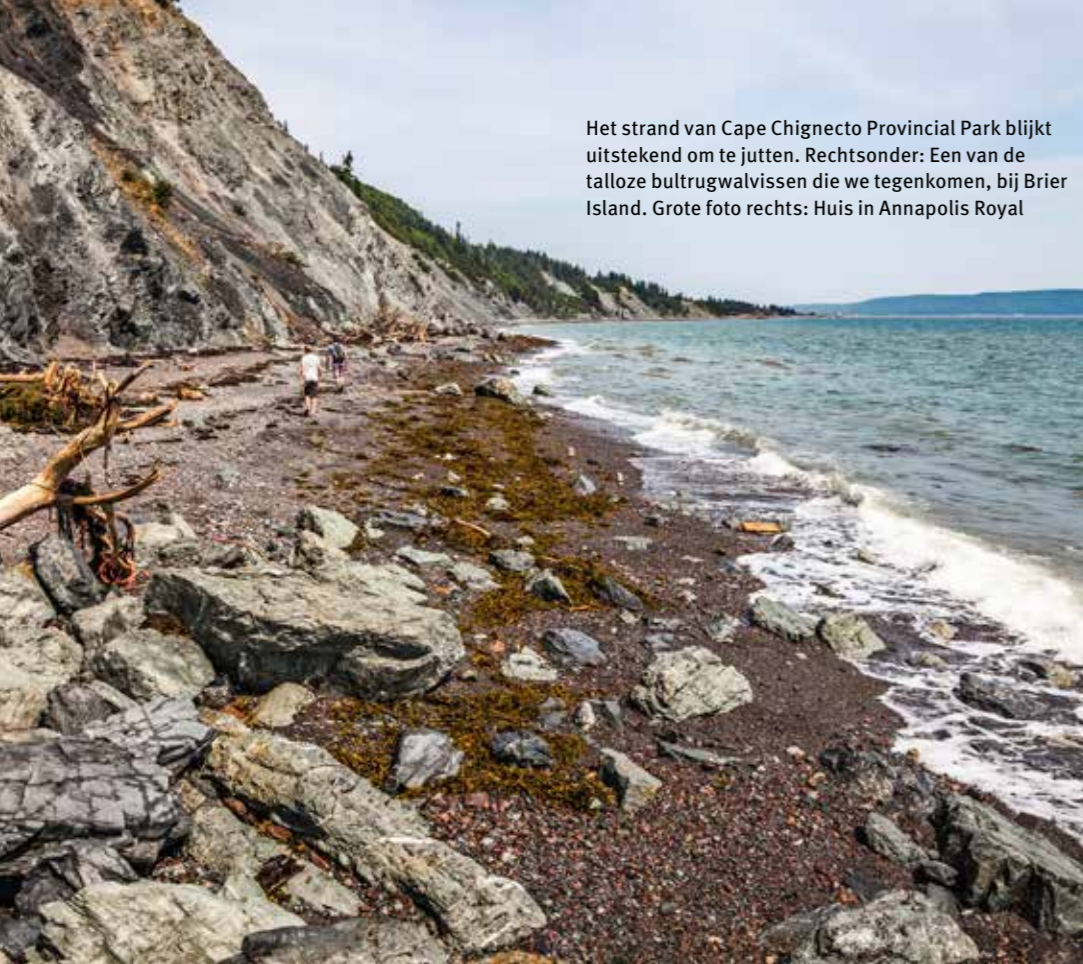
Water als chocomel

De eerste blik op Cobequid Bay, een nauwe baai in het westen van Nova Scotia, is er een van opperste verbazing. Het water met de kleur en structuur van dikke chocolademelk, klotst tegen de oever op. Hier vind je 's werelds grootste getijdenverschillen, die kunnen oplopen tot zestien meter. Weldra zal het zeewater zich met maar liefst een *foot* (ca. 0,3 meter) per minuut weer terugtrekken. De vijf eilanden in Five Islands Provincial Park steken nu net boven het water ►

Over de granieten rotsen loop ik naar de befaamde vuurtoren van Peggy's Cove

Het strand van Cape Chignecto Provincial Park blijkt uitstekend om te juttten. Rechtsonder: Een van de talloze bultrugwalvissen die we tegenkomen, bij Brier Island. Grote foto rechts: Huis in Annapolis Royal

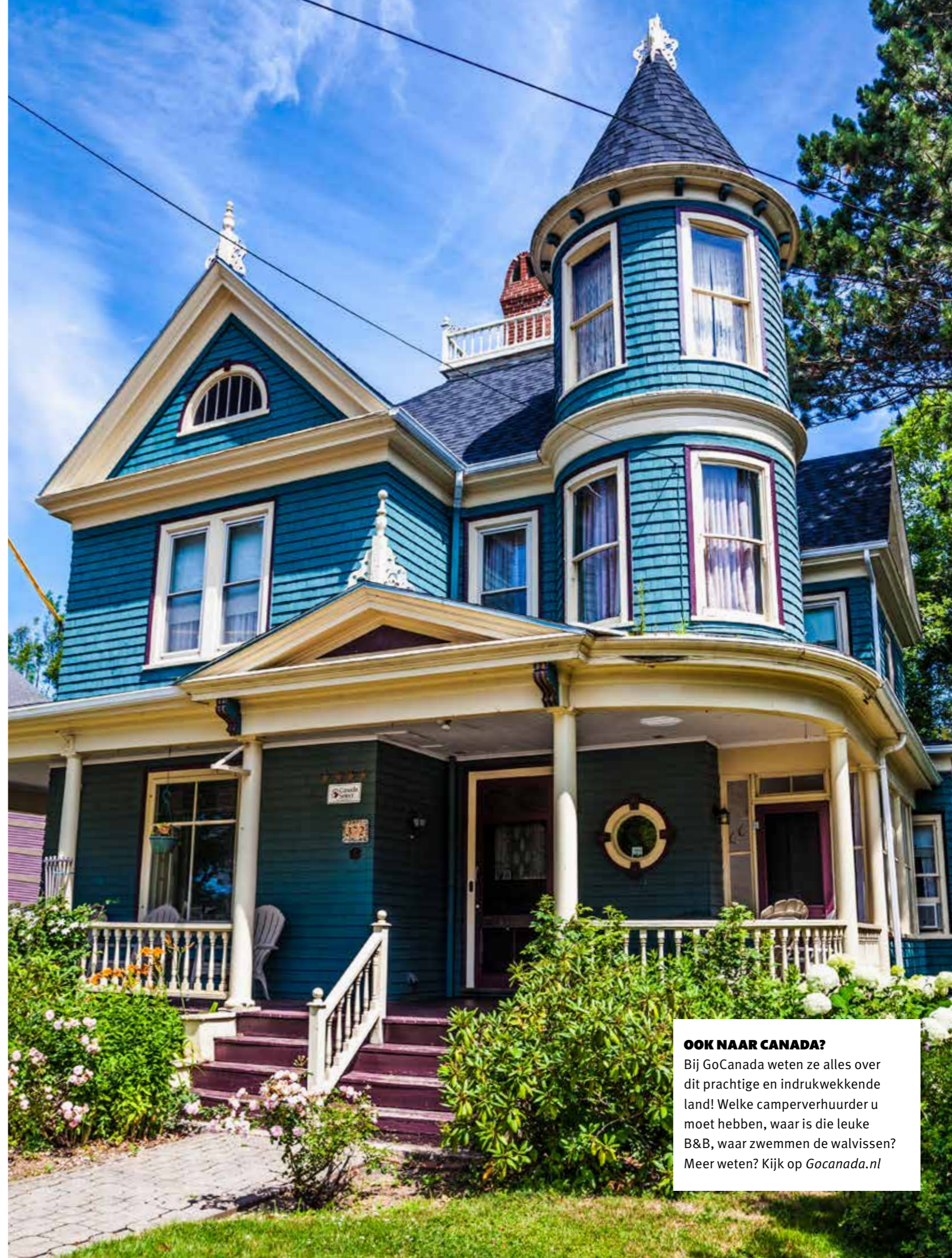
Bultrugwalvissen lijken zich welbewust van hun publiek: hup, staart de lucht in

uit, maar over een uurtje of zes kun je er zo heen lopen. Ik betrek een idyllische cottage in het gehucht Moose River. Een wit, houten huisje met veranda, midden in de bossen. Hiervandaan is het slechts een uurtje rijden naar Cape Chignecto Provincial Park. De parkranger legt uit: de vijf kilometer lange wandelroute gaat eerst de hoogte in, de klippen op, en dan weer neerwaarts. “Je zult net na hoogtij aankomen bij de kust, en kan dan zonder gevaar voor eigen leven het kustpad terug nemen.” Het is maar dat je het weet. Een rekenfoutje en de razendsnel opkomende vloed overvalt je aan de voet van de steile kust. Het strand blijkt uitstekend om te juttten, overal ligt troep. Ik ga op zoek naar fossielen, die hier volop te vinden zouden zijn. Maar helaas. De eigenaar van de cottage laat mij naderhand wat gevonden fossielen zien. Geen wonder dat ik geen succes had: je moet over veel fantasie beschikken wil je in de nauwelijks waarneembare tekeningen op de leisteenbrokken iets van een fossiel herkennen.

Spektakel met walvissen

Ik ben net een half uur te laat voor de *tidal bore*: het korte moment waarop de stijgende zee de Salmon River in land doet stromen, hetgeen met een plotselinge golf gepaard

gaat. Rafting tours worden aangeboden om dit fenomeen aan den lijve te ervaren. Een beetje overdreven misschien, want het schijnt doorgaans maar een klein golfje te zijn. Via Digby Neck – een langgerekt schiereiland – ben ik op weg naar Brier Island, het meest westelijke puntje van Nova Scotia. Na me geïnstalleerd te hebben in de lodge, begeef ik me naar Seal Cove, alwaar tijdens het dalen van de zeespiegel de zeehonden terugkeren van zee. Elk dier kiest een eigen rotspuntje uit – dat langzaam boven zee uit komt te steken – hetgeen gepaard gaat met verhitte, luidruchtige onenigheden over wie waar mag liggen. Een genot om dit tafereel gade te slaan, zittend op de zwarte basaltrotsen bij een prachtig ondergaande zon. Bij Brier Island maak je de meeste kans op het spotten van walvissen. Op een windstille, warme dag – het is ruim dertig graden, een unicum voor dit gebied – varen we uit. En we hoeven niet lang te speuren. Niet een, niet twee, maar talloze bultrugwalvissen zwemmen langs ons. Ze lijken zich welbewust van hun publiek en doen er nog eens een kunstje bovenop. Hup, staart de lucht in. Even onder de boot door zwemmen en, kiekeboe, daar ben ik weer. Daarbij vallen de zeehonden, dolfinnen en papegaaiduikers – die zich ook laten zien – bijna in het niet. Wat een spektakel! ■

OOK NAAR CANADA?

Bij GoCanada weten ze alles over dit prachtige en indrukwekkende land! Welke camperverhuurder u moet hebben, waar is die leuke B&B, waar zwemmen de walvissen? Meer weten? Kijk op Gocanada.nl